

۲۰۱۷/۰۸/۰۸

رنا گل اریو بیزی

فساد

دریمه برخه

په دولتي دستگا کی د روان فساد تاریخي ریښی

د افغانستان د جهادی تنظیمونو یوه ځانګړتیا دا وه چې دخپل هیواد د اقتصادي، کلتوري او ټولنيزو ستونځو او اړتیاوو په وړاندې یې کوم مسولیت نه احساساوه. د اقتصادي ودې او پر مختګ په فکر کې نه وو، د اقتصادي او ټولنيز فکر او ذهنیت نه بیخي بی او برخې وو. هیڅ تنظیم کوم سیاسي پروګرام یا اقتصادي او کلتوري برنامه نه درلوده او په غالب گمان یې نه پیژنده. نوځکه یې دهیواد اقتصاد او کلتور دبیارغونې او ودې لپاره د سیاسي چوکات د جوړونې وس اونیت نه درلوده او تر اوسه له هغې کچې نه دی را پورته شوی. دا یوغټ لامل و چې د جهاد ټوله منځپانګه یې په جنگ او دولجو او غنیمتونو په را ټولولو محدودې پاتې شوه. دهیواد هره سیمه به چې کوم تنظیم نیوله ټوله شتمنی به یې د هغه تنظیم ولجه یا غنیمت ګڼله. دبانکونو، کورونو، مغازو او دکانونو چورڅو لا پریزده چې د فابریکو ماشینونه یې هم پرزی پرزی کول او په پاکستان کې یې پلورل. په لویو لارو، سرکونو او کوڅو کې یې پاتکونه ځای په ځای کړي وو چې بی وسه اوبی وزله لارویان به یې په بی رحمی ځورول اولوتول. دولجو او غنیمتو نو نیشه دی حد ته ورسیده چې نور د تنظیمونو د حرص نیلې بی جلیه شو او حد یې نه پیژانده. ځنی تنظیمونه په دی باور شول چې هرڅه او دهر چادی زما شی او که زما نشی نو هر څه دی تباه شی. د حرص دغه نیشه د تنظیمونو تر منځ د تیکرونو او جنگونو سرچینه وګرځیده، ثابته صفونه معلوم نه و، هر تنظیم دبل تنظیم سره جنګیده، هر له بله ډاریده او هر تنظیم وبل تنظیم ته ګواښیده. کورنی جګړی یې پیل کړی او په اوږدو کې یې دیني او کلتوري ارزښتونه تر پښو لاندې کړل، تر دی چې داسلام له مبین دین نه یې د عقیدې په ځای وسیله جوړه کړه. دانسان پت او عزت ته یې دارزښت په سترګه نه کتل او په دی توګه یې انسانی وجدان پایمال او ایمان یې مخ په ځوال شو. جهادی مشران او قومندانان د خدای (ج) او شریعت په وړاندې بی مسولیته او بی ایمانه جنګسالاران شول او تنظیمونه یې وچ او بی احساسه باندونه، کلک پاتکوال، ټوپکوال اولوتمارا شول.

د ابانېونه ۱۳۷۱ هجری/شمسی کال دغوايي میاشتی په اتمه نیټه په کابل ور ننوتل او چې څه یې وکړل هغه دهیواد تکره تاریخپوه داکامسن کاندید اعظم سستانی داسی بیانوی: «اشغال کابل توسط تنظیمهای جهادی در هشتم ثور ۱۳۷۱ که جز کشتار و غارت و تخریب هیچ برنامه سیاسی برای مملکتداری نداشت، سبب هرج و مرج، قتل و غارت و آتش سوزی و ویرانی، آدم ربایي، عدم امنیت مالی و جانی و تجاوز بر حقوق و دارایی و ناموس مردم... طی سالهای ۱۹۹۲ - ۱۹۹۶ بر اثر جنگهای تباه کن قدرت طلبی مذهبی قومی و زبانی، بیش از شصت هزار انسانهای بیگناه از مردم غیر نظامی در کابل کشته و بیش از ۷۰٪ از ساختمانهای شهر کابل به ویرانه مبدل شدند. کدام عملکرد میتواند جنا یتبار تر ازین عمل رهبران تنظیمهای افراطی باشد که در جامه دین و پاسداری از اسلام، مردم مسلمان تحت ساحه تنظیم مخالف خود را به توپ و راکت و بمباری بستند. برزنان گروه مخالف خود تاج و زده دسته جمعی نمودند، پستان زنان گروه مخالف را بریدند و بر سر مسلمان منسوب به گروه ویا قوم دیگر میخهای شش اینچه کوبیدند و شکم دریدند و نعش مخالفان را از چنگ قصابی آویختند و زنان شوهر دار را به نکاح فرماندهان خود دراوردند؟... خون افشانی و کشتار انسانهای مظلوم افشار که در دو روز ۱۹ و ۱۱ فبروری ۱۹۹۳ به دستور قومندان احمد شاه مسعود و ربانی و همکاران سیاف و شیخ آصف محسنی در محله هزاره نشین افشار کابل صورت گرفت، خیلی وحشتناک و بدتر از کشتار هزاره ها در جنگ با امیر عبدالرحمن (۱۸۹۲ - ۱۸۹۳) بوده باشد... تنظیمهای جهادی، در زمان حکومت ربانی، در زیر نقاب اسلام و جهاد بر ناموس مردم تجاوز نمودند و مال ملت و بیت المال را غارت کردند و سرمایه های ملی و آثار تاریخی را دزدیدند و به کشورهای همسایه برده و به نرخ ماش فروختند.» [افغان جرمن آنلاين ۲۰۱۷/۲/۴]

سستانی صاحب په همدی لیکنه کی دهغو وسلو یو بشپړه لست هم خپور کړیدی چې دډاکتر نجیب اله له حکومته جنګی تنظیمونو په لاس ورغلی وی. باندونو دا وسلی دیو بل ډول، ډولس دتورولو او دهیواد په تیره بیا دکابل ښار دورانولو له پاره وکارولی او یوه برخه یې په ګاونډیو هیوادو وپلورلی. په دی ډول له جنګی تنظیمونو سوچه جنایي

د پانوی شمیره: له 1 تر 3

افغان جرمن آنلاين په درنیت تاسو همکاري ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنی دلیکنی بڼی پازوالی د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیولو مخکې په خبر و لولی

باندونه جورشول چی یی ملک په ولس اورکر او له هیواد یی جور تنور کر، چی پکی بی وزله سوزیدل او دهغو وحشیانو په ولکه کی بند پری وتل چی دبت او عزت په مانا نه پوهیدل. له یوی خوا لوتماری اوبی پتی وه او له خوا راکتونه الوتل، توپونه او پانکونه غرمبیدل. دباندونو هر لیدر قارون شو او هر توپکوال یو فرعون، خو په وحشت او لوتماری کی چی غتیری او پرسیری ایمان یی په خوال شی او ارمان چی تری فرارشی، ویره یی زره کی پیداگیری، د پښتو دا مثل سم دی چی غل غزه کی نه خاییری، یانی له هرڅه او له هر چانه ډاریزی.

کله چی طالبان د سپکو وسلو سره په پلاستیکی خپلیو کی د جنگسالارانو په وړاندی راپورته شول نو باندونه، سره له دی چی په درنو او مدرنو وسلو سمبال وو، او په جگړو کی یی اوردی تجربی هم در لودی له ډاره بوگنیدل، یو په بل پسې دځمکی له سره ورکیدل، یو څه بهرته وتښتیدل او ځنی د هیواد په غرو او درو کی په سمخو ننوتل. دنظار شورا چی په هغه وخت کی یی دوحشت دملا تیر جوړاوه یو څو په اصطلاح نابغه گان هم درلودل او په وخت وپوهیدل چی طالبان په ملک کی شریعت جاری کوی او دمشهورو غلو لاسونه غوځوی، نو ځکه مخکی تر دی چی طالبان لا ماهییر ته ورسیری، شپه په شپه له کابل ووتل او دپنجشیر او بدخشان په لور وخوځیدل.

دا چی طالبانو دخپل حکومت په وخت کی څه وکړل یو ه بله موضوع ده چی په دی لیکنه کی نه خاییری او که ژوند وی وخت به یی را ورسیری. هغه څه چی دلته یی ویل غواړم دادی چی په تنظیمی باندونو دطالبانو نظامی بری لا مل نه په درنو او مدرنو وسلو دطالبانو سنبالښت و، داسی وسلی یی نه درلودی، اونه د هغوی جنگی مهارت و. دباندونو د نظامی ماتی او سرتیتی یوازی نی لامل په هغوی کی بیساری فساد و، بی جلبه وحشت او بربریت و او ددوی په وړاندی دولس بی پایه کرکه او نفرت و.

په ۱۹۹۴ میلادی کال کی طالبان دپا ټکی جنگسالارانو په وړاندی راپاڅیدل، په ۱۹۹۶ میلادی کال کی یی کابل ونیو او په ۱۹۹۸ م کی یی د هیواد ۹۵٪ برخه له پا ټکوالو پا که کره. د ۲۰۰۱ م کال د سپتمبر په ۱۱ نیټه دامریکا په متحده ایالاتو یو تروریستی برید وشو چی ټول گډونکوونکی یی عرب وو، خو امریکایانو په ډیره بیړه او بیله له کوم سیاسی غور او تدبیر څخه دتیری غچ له افغانستان څخه واخیست او دهمدی کال داکتوبر په ۷ یی دخنی نړیوالو انډیوالانو سره زموږ په هیواد باندی په لوی نظامی یرغل لاس پوری کړ.

بی وسلی شوی، له ملکه تښتیدلی او په سمخو ننوتلی جنگی جنایتکاران، غله او لوتماران یی په ارزانه بیه په دالرو راوینیول، له بهره یی را وغوښتل، له سمخو یی را وباسل او له خان سره یی ملگری کړل. بیرته یی په وسلو سنبال کړل، دطالبانو نظام یی رانسکور کړ او دوی یی دافغانستان واکمنان کړل. غلواکی، بلواکی، اوزورواکی یی جوړه کړه او دولسواکی نوم یی ورکړ. دپخوانیو پاټکوالو په سرونو دپکولو نو په ځای کاکلونه، په مخروبانندی داوردو بمبلی رپرو په ځای دمخ رنگارنگ پودرونه او په خولو کی دزیرو دارو په ځای سپین پلاستیکی غابښونه، دجمپرونو اود غاری دستمالونو په ځای قیمتی دریشی، سپین یا آسمانی رنگه کمیسونه او پلنی نیکتایی راښکاره شوی. وزارتونه، دفترونه، قضا، شورا او گمرکونه دلوت او فساد په سنگرونو بدل شول او له پاټکی تنظیمونو عصری غوندی مافیایی سازمانونه جوړ شول. لباښونه دکارواستوگنی خایونه، او دفساد ډولونه او میتودونه نوی شول، خو نیتونه، مغزونه، فکرونه او عادتونه زاړه پاتی شول. دولتی چارواکو، خپلوانو او انډیوالانو یی په دولتی زور پراخی شخصی اودولتی ځمکی تر ولکی لاندی راوستی، بانکونه یی لوت کړل، قراردادونه یی انحصار کړل، به وزارتونو په تیره بیا د کورنیو چارو او دفاع وزارتونو کی په سلگونو ملیونه ډالر اختلاس شول. قا چاق ددیرو دولتی چارواکو د شغل لویه برخه وگرځیده. دولتی فساد په ډیره بیړه دومره پراخ او ژور شو چی افغانی دولت په لنده موده کی دنری ددرو تر ټولو لویو فاسدو دولتو په کتار کی ودریده. په دی بهیر کی ډیر پخوانی پاټکوال ملیونران او ځنی نور یی حتی ملیاداران شول او دسیاستمداری دعوی یی هم پیل کړی. د هیواد تکړه او تجربه لرونکی ژبپوه او ژورناست ډاکتر سیدخلیل هاشمیان هغه څه چی استاد برهان الدین په دی دولتی چورکی ولجه کړی او خپلو اولادونو ته یی میراث په توگه پرینودلی دی دنورو دنمونی په توگه داسی بیان کړی دی:

«دارایی نډه دربانکها از پسر کلان خوجه بین ربانی ۷۰۰ ملیون ډالر - از پسر دومش که در کانادان زندگی میکند ۵۰۰ ملیون ډالر - از پسر سومش که در کابل زندگی میکند ۴۰۰ ملیون ډالرواز دخترش که نازدانه پدر ومادر بود ۴۰۰ ملیون ډالر (نډه دربانکها) ومالک چند قصر در هسپانیه وفرانسه میباشد... جایداد غیر منقول استاد ربانی هنوز سجل نشده وقسمت اعظم آن مخفی میباشد - آنچه معلوم است، در حدود چهار هزار جریب زمین مسطح به شمول چند کوهپایه در بدخشان، بهترین وقیمت ترین قصرها و عمارات و بلند منزلها در کابل و تمام تپه بی بی مهرو و چند عمارت در مزار شریف و چند باغ در کوه دامن...» [افغان جرمن آنلاین ۲۰۱۷/۲/۵]

داسی هم ویل کیری چی داستاد ربانی ولجی او غنیمتونه دپخوانی ښوونکی، جهادی پاټکوال اود بلخ ولایت اوسنی والی عطامحمد نور د ولجو او غنیمتونو دذکات کچی ته هم نه رسیری. دولتی فساد له یوی خوا دولتی چارواکی چاغوی، ملیونران او ملیار دران تری جوړوی، خو له بلی خوا هیواد او ولس دزیاتو رنخونو، ربرونو، ناخوالیو، ناامنیو او بی وسیو سره مخامخ کوی او له دولته یی بیزاره کوی، دولتی چارواکی دمدادی شتمنیو په بدل کی دولس په وړاندی باور او حیثیت له لاسه ورکوی، سپکیری او په ډیرو رسنیو کی هم دغلواکی، بلواکی او بی کفایتی تورو په پری لگیری. کورنی او بهرنی افغانستان پیژندونکی هم فساد او دچارواکو بی کفایتی به امیتی، اقتصادی او کلتوری چاروکی

ددولت دناکامی بنسټیز لامل گڼی. رښتیا دادی چی داپه اصل کی ددولت دوسلوالو مخالفانو کوم کمال نه دی، دا به حقیقت کی دولتی فساد دی چی دولت کمزوری کوی، ملا یی ماتوی او داسی یی له پښو غورځوی چی امریکا او ټوله ناتیو یی په ملیار دونودالرو، په درندو او عصری وسلو او په مسلکی لښکرو په پښو درولی نشی او ځانته دورو کومه پوزه جوړولی نشی. ډاکتر ځیرکیار دی حقیقت ته ښه ځیر شوی دی اودا دولت یی دامریکا له پاره داور پرتوگ بللی دی چی که یی اغوندی سوزیزی اوکه یی غورځوی شر میړی چی لوڅیری. دریمه برخه په همدی ځای پای ته رسیږی او په څلورمه برخه کی به په دولت او ټولنه باندی دفساد اغیزو ته یوه کتنه وشی.

پاتې لري